

El Tribut de Catalunya

En la sesión de la Cámara de esta tarde (20 Noviembre) después de la lectura de M. René Rehoux del informe relativo a la proposición de ley rindiendo homenaje al presidente Wilson y a los jefes de las naciones aliadas, M. Emmanuel Brousse, diputado de los Pirineos Orientales, tomó la palabra diciendo:

«Votaré con vosotros, pero quiero reparar un olvido que de prolongarse resultaría una injusticia hacia los bravos que no han aguardado la hora de la victoria para venir en nuestra ayuda, para socorrer la causa del derecho y de la civilización.

Quince mil voluntarios españoles, de ellos doce mil catalanes, acudieron desde el primer momento bajo nuestras banderas.

Quiero rendir el mismo homenaje a la capital de Cataluña, a la ciudad de Barcelona, que cuando la riada alemana sobre Verdun, envió sus más célebres oradores y sus más eminentes ciudadanos para propalar su fé en nuestra victoria.

Uno de sus más célebres poetas dijo también: «¡No pasarán!» Y no han pasado. De los doce mil voluntarios catalanes, no quedaban en el año último más que dos mil.

Francia no debe olvidar esto, esto no lo olvidará.»

(De «El Liberal» de Madrid, 21 Novbre.)

Catalunya ha rendit son tribut a la causa de la llibertat i del dret; Catalunya ha donat proves de la seva abnegació i ha demostrat que quan una causa era justa, noble i santa, no li dolien eis sacrificis.

Aquests 12000 voluntaris catalans diuen quelcom sobre quin ha sigut el verdader esperit de Catalunya enfront de la guerra europea; són la última paraula del seu esperit lliberal i del verdader sentit democràtic que orienta les aspiracions democràtiques del nostre poble.

L'actitut d'aquests 12000 fills de Catalunya no ha sigut pas moguda per un esperit quixotesca ni per un excés de sentimentalisme, qualitats que no són pas les que més de relleu es troben en el nostre poble.

El sentiment que dominá an aquests voluntaris era el sentiment de Catalunya, i diem que era el de Catalunya perque aquesta unanimitat representa un estat d'opinió dintre de la nostra patria al ensemps que significava la unitat espiritual de tots els catalans contra la idea imperialista i dominadora dels barbres del Nord.

Are ja podem assegurar que la guerra és acabada, que'ls 2000 voluntaris catalans supervivents tornaran a ses llars orgullosos i satisfets d'haver complert son deure en la causa del dret i de la civilització, mentres els 10000 restants oferiren en holocauste de la llibertat dels pobles petits i pel resorgiment de les petites nacionalitats, la seva sang i oposaren son cos al pas de la *Kultur* que menaçava la vida, no solsament dels pobles débils, sinó la mateixa vida de la França, mare de la revolució renovadora de tota una humanitat a la quina oferia amb tota llur gentileça i dolç somriure la conquesta dels drets de l'home.

Are Catalunya travessa un moment decissiu de la seva personalitat, el patriotisme dels defensors de la causa catalana ha de resoldre aquest moment; cal mirar serenament i amb resolució inquebrantable i forta el pervindre de Catalunya per a que'l sacrifici d'aquells 10000 voluntaris no resulti estéril.